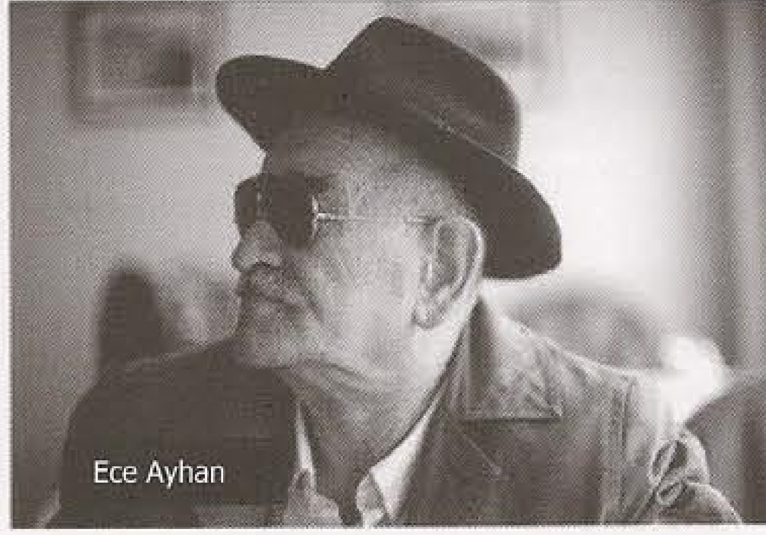
Ece Ayhan'dan Güngör Aydın'a mektuplar

Ece Ayhan

Biz Ece ile, aramızda 5 yıllık bir yaş farkı olsa da mezuniyet olarak dönem arkadaşıyız; Mülkiyeden Yüzüncü Yıl mezunuyuz. Aynı zamanda meslektaşız. Ancak Fakültede birbirimizle yakın olduğumuz söylenemez; hatta tanışıklığımız bile olmamıştır. Kısa bir süre de olsa, Denizli'nin ilçelerinde aynı dönemde kaymakamlık yapmış bulunuyoruz. Birbirine bir hayli uzak olan iki ilçesinde… Aramızda önceden bir yakınlık bulunmadığı içindir ki, bir araya gelememişiz.

Ece ile yakınlaşmamız, zaman içinde, aynı değişim ruhunun yolcuları olduğumuz için mümkün olmuştur. Giderek ünlenen bu özgün insana duyduğum ilgi ve sıcaklık artarken, onun 1980 sonlarında Mülkiyeliler Birliği Genel Başkanı bulunduğum sırada Ankara'ya gelmesi ile kısa sürede dostluğa dönüşür.

Benim edebiyat ya da şiir sanatı alanındaki birikimim, Ece Ayhan'ın şiirinin edebi yönünü irdeleyip değerlendirmeye bugün de yeterli değildir. Ben Ece Ayhan'ın, seçtiği meslekle sanatı, kişiliği ile ürettikleri arasındaki paralelliklere bakmaya çalıştım. Şiiri ile dünyaya, düzene, topluma kendi yaşam felsefesinin odağında bakan bir şairdi. Bunu görmeye çalıştım.

Aslında Kaymakamlık Ece Ayhan'a göre bir meslek değildi. O, özgürlüğüne ve özgür yaşama son derece düşkün bir insandı çünkü; kendini kimi kurallar, baskı ve bağımlılıklar içinde görmeye tahammül edemezdi. İnsanı baskı altına alan, sınırlayan her şeye karşı duran ve isyan eden, değişimci ve özgürlükçü bir ruha ve kişiliğe sahipti. Oysa, kaymakamlık ve MİA mesleği, görev yapılan yerin, yalnızca yönetsel değil, toplumsal, hatta siyasal kökenli tüm sorunlarından ibaretti. Üstelik de gün 24 saat. Dediğim gibi, Kaymakamlık Ece'nin mizacı, yaşam felsefesi ve dünyası ile bağdaşmayan bir meslektir. Yönetim alanı, kurulu yönetsel düzenle, statüko ile, yönetime egemen despotik güçlerle uyumluluğu gerektirir de ondan. Aykırılıklara, özgür iradeye ve dilediğince yaşamaya izin vermediği gibi, değişimlere, yenileşmelere, özetle insanı merkeze alan, halktan yana çağcıl bir yönetim felsefesinin ülkede egemen kılınmasına kapalıdır. Kaldı ki Ece, yalnızca, özgür ve bağımsız yaşamı, değişimi seven ve arayan, insan sevgisi ile dolu, insanı yaşam felsefesinin odağına yerleştiren, bu alanlarda kayıt ve koşul tanımayan özgün bir kişilik olmakla kalmaz; kurulu düzene aykırılığın, uyumsuzluğun da ötesinde, yanlışlıklara, haksızlıklara, yapmacıklık ve yapaylıklara, insanı insan yapan evrensel değerlere uymazlık ve saldırılara isyan eden bir mizaca sahiptir. Bütün bu olumsuzluk, aykırılık ve sapmaları, düşlediği bir dünyadan, insan olarak bulunduğu yerden bakarak ayrıksı bir söyleyişle dile getirir. Şiirleri ve tarih eksenli yazılarıyla, kurulu yönetsel ve toplumsal düzene, toplum ve insan arasındaki çarpık ilişkilere eleştiriler yöneltir.

Ne var ki, bütün istemine, yönelimine karşın, isyan ettiği kurulu yapıları sökmek ve çağcıl olmadığını bildiği devlet, toplum, insan arasındaki ilişkileri değiştirmek, bunun eylemlerini ortaya koymak uğraş ve enerji alanının konusu olamıyordu. Sağlığı, olanakları, koşulları ve konumu buna elvermiyordu. Bunu yapmanın, adeta Donkişotluk olarak nitelenebilecek bir savaşımın konusu bulunduğunu kestiremiyor gibiydi.

İzin verirseniz, sözümün bu aşamasında, onun ideallerini de paylaşabilmek için, kendi mesleksel ve yönetsel yaşamımdan bir örnek vermek istiyorum. Ben de kurulu yönetsel düzene, var olan otoriter ve devlet merkezli, insanı ve halkı bir yana iten, kimileyin yok sayan geleneksel yönetim felsefesine karşı koymaya çalıştım. Görev alanımda, bu çağdışı ve antidemokratik felsefenin yerine, insan merkezli, insan onurunu, insan yaşamını, insanın vicdanını kutsal devlet algısının önüne geçirmek çabasını verdim. İnsanı, toplumu ve halkı temel alan demokratik bir yönetim felsefesini ülkede her alanda egemen kılacak bir yönetim anlayışına ve uygulamasına yöneldiğimde, bunun savaşımını vermeye çalıştığımda, bütün egemen despotik güçlerin nasıl üzerime geldiklerini, bu güçlerin toplu saldırıları ve engellemeleriyle nasıl tek başıma karşı karşıya kaldığımı bütün şiddeti ile görmüş ve Ece Ayhan'ı daha iyi anlamaya başlamıştım. Bu aykırılığın ve bu uğurda verdiğim savaşımın bedelini, maddi ve manevi büyük sıkıntılarla, acılarla, yargılanmalar ve ölüm tehditleri ile ve Ece'ye de uygulanan görevden uzaklaştırmalara varan hukuksuzluk ve haksızlıklarla dolu mağduriyetlerle ödemiş; yaşamıştım.

Onun, Mülkiye mezuniyetinden sonra seçtiği meslekten, kamu görevinden ayrılmak zorunda bırakılması, sosyal güvenceye sahip olmadan yaşama mahkûm edilişi, yazdıklarıyla geçinmek zorunda kalışı, bozulan sağlığı, en sonunda da geçirdiği beyin ameliyatı düşünülecek olursa…

Yokluklar ve acılar içinde, başkalarının ilgi ve yardımına muhtaç durumda kalarak ömrünü tamamlaması, bundan payını alması gereken ve gerekmeyen herkes için düşündürücü, öğretici ve acıdır.

Bir dönem mektuplaştık Ece Ayhan'la; yaşam koşullarının ağırlığını yansıttığı kadar, kimi düşüncelerini de aktardığı mektupları Sincan İstasyonu'nda yayımlamaya karar verdim. Şair Ece Ayhan'ı olduğu kadar, insan Ece'yi de verecek kimi satırlar gün ışığına çıksın istedim. Mektuplarda da görüleceği gibi, Ece, gerçek yaşamındaki bütün olumsuz koşulları manevi dünyasında aşarak şiiriyle sanatıyla evrensel söylem yolundan insanlığa ve dünyaya seslenerek, büyük uyarılarda bulunmuştur; haksızlık ve adaletsizliklerle savaşmanın gerekliliğini vurgulamış, yönetimdeki ve insan ilişkilerindeki çarpıklıkların altını çizmiştir.

GÜNGÖR AYDIN
Emekli Vali, Mülkiyeliler Birliği eski Genel Başkanı

Ece Ayhan'dan Güngör Aydın'a…

9 Şubat 81

Sevgili Kardeşim Güngör.

Mektubuna çok sevindim. Ankara'dan Cüneyt Ayral, Cemil Eren, Özcan Yalım ve Arif Payaslıoğlu'la yazışıyordum yalnızca. Senin mektubunu alınca gerçekten de sevindim. Ne yazacağımı ne edeceğimi bilemiyorum bilemiyeceğim diye düşünürken senin mektubun çıka geldi.

Özellikle vardığım, uzundur vardığım düşünceleri paylaşmana sevindim daha çok. Hemen herkes koşulların ortamını sert olduğunu üç aşağı beş yukarı bilir; benim saptadığım gördüğüm yalnızca bu gerçekler değildir; çok ötesinde bunların. Şimdi zülfiyara dokunmak istemiyorum; ama şu kadarını yazacağım sana Güngör, benim vardığım gerçekler, gerçekte genel geçer olgular kim kimeliğin dum dumalığın çok ötesindedir; alabildiğine çok büyük bir yanlışlık işleniyor her alanda bence.

Dikkatlę izlemiştim Ankara'da bulunduğum elli-ellibir gün süresince çevremde olupbitenleri. Kimi yargılara varmak için de hiç acele etmedim, uzun uzun irdeledim her bir şeyi. Sana daha önceki mektubumda yazdıklarım da öyle sözün gelişi ya da belirli bir duygusallık sonucu değildi değildir.

Annemi teyzemin yanındaki bir odaya yerleştirdim burada köyde. Gerçi teyzem 76 yaşında annem 74 yaşında ama birbirlerine olabildiğince destek olabilirler diye düşünüyorum. İyi niyetle böyle düşünüyorum. Ama başkaca bir seçenek de yok.. Ve ben iş aramak için Ankara'ya geleceğim. Aşağı yukarı 19 ya da 20 Şubatta doğrudan doğruya Çanakkkale'den Ankara'ya gelmeyi istiyorum. Zorunluluk ve ivedilik var anlıyacağın. Çalışmaya işe başlarsam bir-iki yılda toparlanırım diyorum. Doğallıkla handikaplarımı bilerek; belirli bir yaşta bulunmak gibi, geçmişte ameliyat geçirmiş olmak gibi, geçmişte ve üstelik gerçeği gerçekleri söyliyerek zülfiyara dokunmuş olmak gibi, vesaire.. Ne olursa olsun tüm duvarları aşmak gerekiyor. 3 Ocak 1981 Cumartesi günü Ankara'dan Çanakkale'ye geçmiştim, sanırım yılbaşından önceydi, son Faruk Güvenç'ten 'beni ara' diye bir mektup almıştım ama hiç kimseyi arıyamadan, ellibirinci gün Ankara'dan ayrılmak zorunda kalmıştım. Doğallığa aykırılıklar da işin cabasıydı. Neyse.

Köyde burada epey düşündüm, uzun uzun düşündüm. Ankara'dan yukarda dediklerimle yazışıyordum, İstanbul'dan da İzzet Yasar ile. (Ankara'dan Çetin Ziylan'dan da bugün yarın bir mektup gelir sanırım.) Ve çok aralıklı olarak Çanakkale'ye gidebildiğimde de orada Avukat arkadaşlar Olcay ile Halil Turhanlı'yla görüşüyorum, Hasan Turhanlıyla da,, o kadar.

Tanıyıp tanımıyacağını bilemiyorum, ben Ankara'dayken İzmir'den Erol Gülercan'dan senin bana köye yazdığın düşüncelerle örülü örülmüş bir mektup almıştım. İnsan ne denli sıkıntılı günler geçirirse geçirsin bir arkadaşından bir karşılık bir mektup aldığında seviniyor sevinir çok.

Sanıyorum Lokal'de kalacağım Ankara'ya gelince; görüşeceğiz görüşürüz.

Köy koşulları, benim olanaklarım çok sınırlı ama olabildiğince olduğu kadarıyla kadını buralarda bırakıp da Ankara'ya gelirken köklü bir çözüm umuduyla geliyorum.

Bitiriyorum. Hoşça kal Göngör kardeşim. Selamlar çok.

[signature]

Ece Ayhan'dan Güngör Aydın'a…

19 ocak 81

Kardeşim Güngör; merhaba!

Birdenbire benden böyle bir mektup sana! Elli gün kadar Ankara'da kaldım ve 3 ocak 81 cumartesi Çanakkale'ye geldim.sonra Eceabat'ın Yalova Köyü! Annemle buradayım.

Sana Ankara izlenimlerimi yazmak istiyorum elli gün boyunca. Eskiden bir insan toplumu olup olmadığımız üzre kuşkularım vardı; 74'de ve özellikle 77 yılı başlarında bu konudaki kuşkularım düşünce durumuna geldi gelmiştir, geçen yıl İstanbul'da bunun kanıtlarını edinmiştim, Ankara'da elli gün boyunca bu gerçeği artık elle tutulurcasına anladım.. Bunları sana olanca serinkanlılığım ve alabildiğine nesnellikle yazıyorum. Ankara'da bulunduğum sürece çevremde olupbitenleri ibretle izledim hep. Her bir şeyin yolu, aynı kapıya, bir insan toplumu olmayış kapısına çıkıyordu; kim kime dum duma bir ortamdı, kıran kıranaydı koşullar; şiirin şiirselliğin en ufak bir izi bile yoktu görebildiğimce..

Bu arada, elli gün içinde, kimi arkadaşları da gördüm görebildim yıllar sonra; Ümit Aytar, Mustafa Yuluğ, Yener, Ergin Günçe, Özcan Yalım, Aydogan Tuncer, Nejat Yardımcı .. gibi, Sadı Cındoruk gibi.. Bu arada Arif Payaslıoglu gibi kimseleri de tanıdım; ODTÜ'ne gittim..

Ankara'da benim karşılaştığım ilginç bir durum da, daha önce hiç tanımadığım ya da az tanıdığım kimselerin benimle ilgilenmesi olmuştur; Cüneyt Ayral, Cemil Eren, Faruk Güvenç .. gibi. 77* yılı başlarından bu yana gerçekten benim genişçe deneyimlerim oldu olmuştur; Anadolu'yu baştanbaşa geçen toplumsal bozukluğu deyimleyen bir çatlak var; geniş ve büyük! Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, sorunların neresinden bakılırsa bakılsın vardığım sonuç hep bu oluyor oldu. Sözgelimi, ölüsoyguncuklar, insanlığa aykırı çirkinlikleri örtbas etmek olguları, hukuksal boşluk yaratarak böyle bir boşluktan yararlanmaklar işin cabası. Üstelik sana bunları kısaca ve ağırlıklarını alarak yazıyorum. Benzer görüşleri Ankara'da bulundugum günlerde zaman zaman kimi arkadaşlara da söylemiştim. Ama uzaklaşıp da düşünmek daha iyi oluyor olur. Sana ayrıntısıyla ayrıntılarla kanıtlarla .. yazmak isterdim; ama bu sana ilk mektubumdur Güngör, daha; anlayışla karşılayacagını umarım beni.

Bitiriyorum. Ankara'daki yakınlığın için çok sagol diyorum sana Güngör. Hoşça kalasın.

Ece Ayhan Çaglar

[signature]

… 77 yılı başlarından bu yana gerçekten benim genişçe deneyimlerim oldu olmuştur; Anadolu'yu baştanbaşa geçen toplumsal bozukluğu deyimleyen bir çatlak var; geniş ve büyük! Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, sorunların neresinden bakılırsa bakılsın vardığım sonuç hep bu oluyor oldu. Sözgelimi ölüsoygunculuklar, insanlığa aykırı çirkinlikleri örtbas etmek olguları, hukuksal boşluklar yaratarak böyle bir boşluktan yararlanmaklar işin cabası…

Ece Ayhan Çağlar

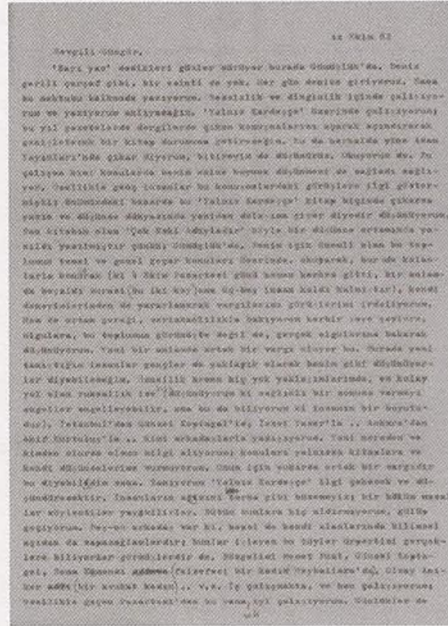
Ece Ayhan'dan Güngör Aydın'a mektuplar -2

11 Ekim 82

Sevgili Güngör,

'Sarı yaz' dedikleri günler sürüyor burada Gümüşlük'de. Deniz gerili çarşaf gibi, bir esinti de yok. Her gün denize giriyoruz. Sana bu mektubu balkonda yazıyorum. Sessizlik ve dinginlik içinde çalışıyorum ve yazıyorum anlayacağın. 'Yalnız Kardeşçe' üzerinde çalışıyorum; bu yıl gazetelerde dergilerde çıkan konuşmalarımı açarak açındırarak genişleterek bir kitap durumuna getireceğim. Bu da herhalde yine Adam Yayınları'nda çıkar diyorum, bitireyim de düşünürüz. Okuyorum da. Bu çalışma kimi konularda benim enine boyuna düşünmemi de sağladı sağlıyor. Özellikle genç insanlar bu konuşmalardaki görüşlere ilgi göstermişti; önümüzdeki baharda bu 'Yalnız Kardeşçe' kitap biçiminde çıkarsa yazın ve düşünce dünyasında yeniden dolaşıma girer diyedir düşünüyorum. Son kitabım olan 'Çok Eski Adıyladır' böyle bir düşünce ortamında yazıldı, yazılmıştır çünkü; Gümüşlük'de. Benim için önemli olan bu toplumun temel ve genel geçer konuları üzerinde, okuyarak burada kalanlarla konuşarak (ki 4 Ekim Pazartesi günü hemen herkes gitti, bir anlamda boşaldı burası (bu iki koy) ama üç-beş insan kalmıştır) kendi deneyimlerimden de yararlanarak yargılarımı görüşlerimi irdeliyorum. Hem de ortam gereği, serinkanlılıkla bakıyorum her bir şeye şeylere. Olgulara, bu toplumun görünüşte değil de, gerçek olgularına bakarak düşünüyorum. Yani bir anlamda ortak bir yargı oluyor bu. Burada yeni tanıştığım insanlar gençler de yaklaşık olarak benim gibi düşünüyorlar diyebileceğim. Öznellik hemen hiç yok yaklaşımlarımda, en kolay yol alan ruhsallık ise hiç (düşünüyorum ki sağlıklı bir sonuca varmayı engeller, engelleyebilir, ama bu da biliyorum ki insanın bir boyutudur). İstanbul'dan Günsel Koptagel'le, İzzet Yaşar'la.. Ankara'dan Akif Kurtuluş'la.. kimi arkadaşlarla yazışıyorum. Yani nereden ve kimden olursa olsun bilgi alıyorum; konuları yalnızca kitaplara ve kendi düşüncelerime vurmuyorum. Onun için yukarda ortak bir vargıdır bu diyebildim sana. Sanıyorum 'Yalnız Kardeşçe' ilgi çekecek ve düşündürecektir. İnsanların ağzını torba gibi büzemeyiz; bir bölüm masallar söylentiler yayabilirler. Bütün bunlara hiç aldırmıyorum, gülüp geçiyorum. Beş-on arkadaş var ki, hepsi de kendi alanlarında bilimsel açıdan da sapasağlamlardır; bunlar işleyen bu tüyler ürpertici gerçekleri biliyorlar görmüşlerdir de. Sözgelimi Memet Fuat, Günsel Koptagel, Sena Kemancı (felsefeci bir kadın Heybeliada'da) Olcay Anıker (bir avukat kadın)...v.s. İş çalışmakta ve ben çalışıyorum, özellikle geçen Pazartesi'den bu yana iyi çalışıyorum. Günlükler de tutuyorum. Yeni şiirler de yazıyorum ağır aksak (ki bunları bütünleyeyim, o zaman adlarını koyacağım ve önce dergilerde yayımlayacağım.)

Senden dileğim şu Güngör, iki kitap da elimde kalmadı hiç; bir kitapçıdan aldırıver de sizin o camekâna ikisini koyuverin, kendi kanatlarımla uçmak istiyorum olabildiğince. Memet Fuat'a da (yani Adam Yayınları'na) bunu yazdım; gerçekten ve her anlamda (özellikle önümüzdeki yılbaşından sonra) kendi kanatlarımla uçmayı deneyeceğim. Başarı başarısızlık benim olacaktır. 1 Ocak 1983'de (şunun şurasında iki buçuk ay kaldı) iki odalı, bahçe manzaralı ve bağımsız tek katlı yeni evime geçiyorum; güzel bir verandası ve güzel bir mutfağı da var. Ne pahasına olursa olsun burada Gümüşlük'de tutunacağım yazıya, kitaplara, şiire tutunacağım yani; ben olabildiğince burada bir mutluluğu yakaladım çünkü, ahım şahım bir şey değildir belki bu ama benim için bir şeydir. Diyeceğim Adam'da son çıkan 'Çok Eski Adıyladır'la 'Yort Savul'un duyurulmasını istiyorum; anlıyorum ki gerçek anlamda beni ancak kitaplar şiirler kurtaracaktır kurtarırsa. Sonra artık bu son iki kitap olsun satsın istiyorum. 51 yaşındayım, bu güne dek ödül mödül de almadım; yazın tarihlerinde de adım pek geçmez, seçkilerde de (antolojilerde yani) çok geniş bir seçki olmadıkça şiirlerim yoktur. Yani yazın tarihçileri, yazın eleştirmenleri (sana gerçeği olduğu gibi yazıyorum) benim yazdıklarıma pek yüz vermezler. Geçen ay İstanbul'dan bir arkadaş geldi, o da söylüyor; İstanbul'da benimle ve benim yazdıklarımla ve konuşmalarımla yalnızca ve yalnızca gençler çok ilgileniyorlarmış. Benim kuşağım, eski arkadaşlar ve benden yaşça büyükler ise hemen hiç ilgilenmiyorlarmış benim yayımladığım şeylerle. Dergilerde yazıları da (yazarlarsa) yalnızca gençler yazıyorlardı; bu dikkatimi çekmişti. Burada Gümüşlük'de beni arayıp soranlar da çok büyük çoğunluk gençler oluyor, kız ya da erkek. Yani bir dolu veri gösteriyor ki yaşlılar açısından benim konumum olumsuz çok, ama gençlerce olumlu. Ayrıca bu ilginç olguyu bana yazdılar da. Bu yüzden bugünden önlem almalıyım kılgın konularda bile. Kitapları sözlü olarak arkadaşlarına kendi çevrene duyurursan çok sevineceğim gerçekten Güngör. Sana yazamayacağım başka başka boyutlar yüzünden de, kendi kanatlarımla uçmak istediğimi yineleyeceğim.

İlerde Ankara'ya gelirsem, (şimdilik hiçbir şey bilmiyorum bu konuda) sana yazarım. (Evet, şimdilik hiçbir yere buradan Gümüşlük'den kıpırdamak istemiyorum, kıpırdamayacağım. İyi çalışabiliyorum burada çünkü; bir kez kısa bir zamanda 'Yalnız Kardeşçe' kitabını bitirip İstanbul'a Adam Yayınları'na Memet Fuat'a göndermem gerek. Bu 1982 bence bir ölçüde benim için iyi geçti; inşallah 1983 de iyi geçer diyelim; şimdilik herhangi bir bulanıklık yok, herhalde gelecek yıl iki kitabım daha çıkabilir herhangi bir aksaklık olmazsa... Bakalım.

Son iki kitap olan 'Yort Savul' ile 'Çok Eski Adıyladır'ın iyice duyurulması şu yüzden önemli benim açımdan; hiç değilse bir tanesi gelecek yıl ikinci baskı yaparsa parasal yönden benim için iyi olur. Ayrıca Adam Yayınevi'ne yüzüm ak çıkar. Bugüne dek hiçbir kitabım satmamıştır çünkü; ki 1954'den bu yana yazıyorum. 9. Kitaba erişmişim 'Çok Eski Adıyladır'la. Bu son kitapla okurla buluşmak istiyorum. Elimde bulunsaydı bu son iki kitabı da camekâna koydurman için sana gönderirdim, o yüzden kitapçıdan alıverin diyorum bir zahmet. Sen dış görünüşüme bakma, her şey yolunda giderse, ancak yılbaşından sonra yavaş yavaş da olsa biraz bir ölçüde de olsa belimi doğrultabileceğim. Bu dileğimi hemen yerine getiriver Güngör lütfen. (Şimdi düşündüm, Mülkiyeliler Birliği dergisine de bir ilan konulabilir belki iki kitap için, olabilirse doğallıkla.) Yazayım ki, her bir şey olabilirse diyorum. Düşüncelerimi yalnızca arkadaşım dostum olduğun için yazıyorum o kadar.

Ben Ankara'dan 25 Eylül Cumartesi akşamı ayrıldım. Sen herhalde evini taşımışsındır. Ne denli önemli bir kendi evin olması, buna çok sevindim gerçekten de. Seni ve karını kutluyorum. (Ayrıca düşünsel yönden ikiniz de her zaman iyisiniz, bu gerçeği vurgulamamı altını çizmemi bir iltifat olarak görmeyiniz sakın; gerçeği söylüyorum. İkinize de buradan Gümüşlük'den kucak dolusu sevgiler ve selamlar gönderiyorum.) (İnsan, bunca deneyimden sonra böyle güzel nitelikli insanlara bayılıyor, beni hoş görünüz.)

Sana bu mektubu balkonda denize koya karşı yazıyorum, ufak bir esinti bile yok, deniz hâlâ gerili bir çarşaf gibi duruyor. Kalymnos adası apaçık görünüyor uzakta. Gelecek yaz bana konuk olarak gelirseniz çok sevineceğim. İkinci bir oda var, 4 yatak da boş, geniş mutfakta ya da veranda da yatabilir çocuklar; ev küçük koya bakıyor, ayak yürüyüşüyle üç dakika ev ile kumsal, buzdolabı da var evde. Burada beni herkes tanıyor, adımı verirseniz minibüs şoförleri sizi evin önüne bırakır. (İyi havalarda kışın da, bahar da gelebilirsiniz, ama Haziran'dan Ekim'e dek gelinirse, hiç yazmaya gerek yok, denize de girilebilir. Hava zaten her mevsimde ılımandır buralarda. Aklınızda olsun. Ankara'da bu çağrıyı sözün gelişi söylemediğim gibi, bunu da sözün gelişi yazmıyorum.

Feyzullah Beye de lütfen selamlarımı iletiver. Hoşça kalın, mektubum bitiyor. Selamlar ve sevgiler buradan kucak dolusu.

Ece Ayhan (imza)

P.K. 160 Bodrum